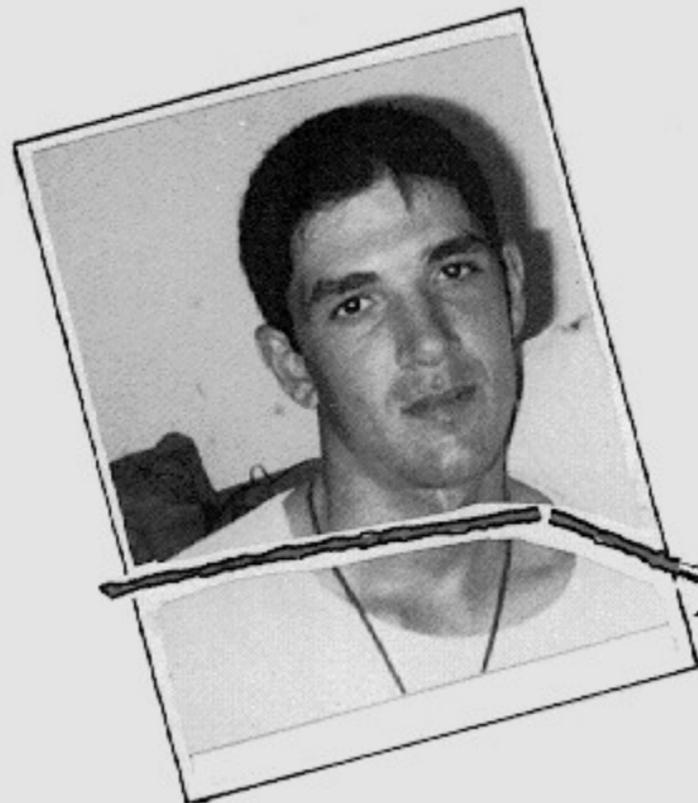

אזכרו של יובל טוביה ז"ל

"רגע לפני פרידה
הרשו לי רק לומר
כי אני מקווה שתבינו
כי את שעשיתי
עשיתי מתוך אותה אמונה
במה שאני עושה
ובחשיבות של אותה עבודה"

(מתוך מכתב פרידה שיוכל כתב למח' מודיעין)

יובל טוביה

דברים לזכרו של יובל טוביה ז"ל

כ"א בשבט אני נמצאת בביה"ס, בסביבות השעה 9.00 בבוקר אני מרגישה שנפתח לי תהום גדול בבטן, תחושה המאפיינת הרגשה שמהו נורא קרה.

הלכתי הביתה

כשהגעתי סיפרו שאתה יובלי נעדר והיה פיגוע בבית ליד המקום בו אתה אמור להימצא. ניסיתי להרגיע ולהסביר שחבל להלחץ, ובטוח הכל בסדר, אבל תחושת הבטן כבר בישרה את הרעה. חיכנו שעות רבות מול מסך הטלוויזיה המראה תמונות קשות. שותקים.

לקראת ערב קיבלנו את ההודעה הרישמית שאתה – יובלי – איננו. מאותו רגע ביקשו שאהיה חזקה, בשביל האחיינים, בשביל ההורים והאחיות.

או הייתי חזקה ולא בכיתי

לא בכיתי מהרגע שהודיעו.

הרגשתי מחנק של דמעות, שכל כך רוצה להתפרץ אבל אסור לו.

הגיע מועד ההלוויה, שמעתי את הקינה והבכי

ומולי ראיתי מאות – מאות אנשים שהגיעו לחלוק איתך את הרגע האחרון.

ראיתי את השיכבה שלי, מורים, חיילים,

דברים לזכרו של יובל טוביה ז"ל

חניכים מהצופים, משפחה, וכאב לי כליכך.
הדמעות החלו לפרוץ מעייני ללא הפסק,
וחברים מהשכבה שלי איתי בוכים כל כך.
כולם בכו כל כך.

ושוב נפגשים בהר הירוק. שמנציח את הגיבורים של העם.
הכל נראה אפל בלי תקווה להמשיך
ויש כל כך הרבה שאלות שאף אחד לא יכול לענות.
והפחד – הפחד שזה כאב שעובר ובסוף כולם ישכחו,
הוביל אותי להוציא ספר לזכרך,
בכדי שאף אחד לא ישכח,
ובכדי שגם הילדים שלי ושאר הדורות במשפחה
יזכו להכיר אותך – לפחות דרך הספר.
אז נפגשתי וביקשתי,
ואנשים החלו לכתוב.

ישבתי וקראתי בעיון, גיליתי דברים שלא ידעתי עליך, וההערצה שהייתה לפני כן, רק גדלה
וכמוהו הכאב, אך להבנה שאתה לא נמצא כאן איתנו לא הגעתי.

דברים לזכרו של יובל טוביה ז"ל

אני ממשיכה לחיות אותך מידי יום
מחכה בימי שבת שהדלת תיפתח
ואתה תיכנס עם החיוך התמידי, שעשה לכולנו הרבה.
מחכה לארוחות בימי שבת, שתבוא ותשב לידי
ותשאל אותי על הלימודים כמו שנהגת לעשות.

יובלי אני אוהבת ומתגעגעת
אני מעריצה אותך ומנסה ללכת
בדרך בה האמנת.
היית כמו אח בישבילי,
ואני מודה לאלוהים שנתן לי את הזכות הזאת,
הזכות להכיר אותך כל כך מקרוב.
מודה לך יובלי על כל מה שהשארתי לי
שאיפות ואמונה, ערכים, ואת הזכות להכיר
מקרוב את האנשים הנפלאים שהיו חלק מחייך.

דברים לזכרו של יובל טובייה ז"ל

עברה שנה מאז שהלכת
בלי להשאיר סימן של חיים
חיית, וכעת אתה מלאך בין מתים
חושבת עליך וכואב לי בפנים
מנסה לתאר את רגעיו האחרונים
אנחנו החיים עוד נזכרך תמיד – לעולמים.

נילי טובייה

* תודה לכל אלו שתרמו בהכנת הספר
ותודה רבה לך אמיר, על התמיכה והעידוד ברגעים הקשים.

דברים לזכרו של יובל טובייה ז"ל

בתור אחד אשר היה "מציק" לך רבות
בנושאים של דת, שאלתי אותך בערך
כחודש לפני לכתך:

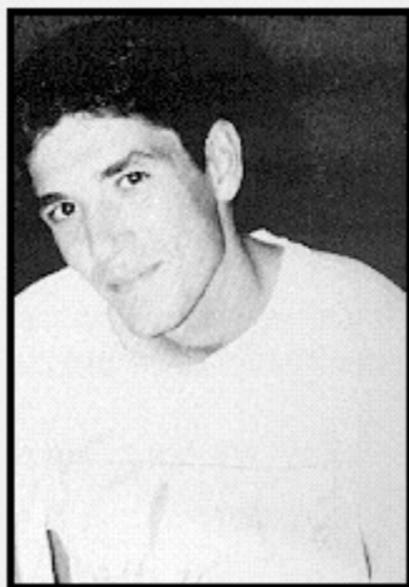
"איך קורה שילדים קטנים מתים בתאונות-דרכים?
למה אין צדק בנושאים של חיים ומוות?
ואיפה "ההשגחה האלוהית"?"

ענית:

"קטונתי מלהתעסק בנושאים של חיים ומוות
ואני יודע אפילו שאסור לנו להתעסק בכך".

כנראה שידעת מה אתה אומר.

רוני טובייה

דברים לזכרו של יובל טוביה ז"ל

בס"ד

בוקר יום ראשון כא' בשבט התשנ"ה, השעה 9.20 בבוקר, פיצוץ עז מחריד את העולם והיקום קפא – יובלי נקטף מאיתנו אל עולם האמת.

עלטה ירדה על בית הכנסת, הכל דמם, הספריה שאך זכתה להסרת האבק על ידי יובל, הספרים והחומשים שאך הניח במקומם, השטיחים שאת מיקומם תיכנן בקפידה, מעמדי הסידורים שקנה לכל מתפלל שרק ביקש, שלטי ההנצחה לזכר הנפטרים שתלה, לוח הזיכרון שהיה לעוד פרויקט עבודו... הפרוכת שזכתה משפתיו לנשיקה אחרונה...

נר בית הכנסת כבה.

יובלי אחי ורעי האהוב, תהום רבה נפערה עם הסתלקותך, השכול והיגון הפכו אפשריים.

חשבתי לנסות לכתוב מספר מילים על פועלך בבית הכנסת, אולם בבואי לכתוב מבין אני שבלתי אפשרי לכתוב זאת, נוכח אני שפועלך הרב לא ניתן לתאור, שכן יכלון המילים ויקצרו כל דפי העולם מלהכיל את תאור פועלך.

דברים לזכרו של יובל טוביה ז"ל

במה עלי לנסות להתחיל?

בדאגה הרבה בסידור הסיפוריות, היכן להניח כל סידור, מחזור, חומש, מעקב מדויק איזה ספר חסר, כמה מחזורים כדאי לקנות.

תיכנון מיקום השטיחים, היכן יונחו שטיחים מרכזיים, איזה שטיח יועבר לעזרת הנשים, מה להניח לרגלי הכוהנים, כמה מטר שטח־רגליים להזמין, היכן קונים, מאיזה סוג, באיזה צבע.

וקול מהדהד בין כתלי ביכנ"ס "אנשי אמונה אבדו... גיבורים לעמוד בפרץ... סעו המה למנוחות, עזבו אתנו לאנחות..."

קשה להעריך את המאמץ וההקרבה, המסירות והרצון לתרום, היכן ישנו עוד חייל שהקדיש כמעט בכל חופשה רגילה מהצבא, לפחות יומיים לסידור ועיצוב בית־כנסת.

– מילוי בור המים, שנמצא מיותר.

– מיון ספסלים, מזרנים ישנים, סידור המחסן.

דברים לזכרו של יובל טוביה ז"ל

– פינוי פסולת בניה מרחבת הכניסה.

– ריכוז שמות הנפטרים ממנורות זיכרון ישנות, והכנת לוח זיכרון מפואר – המרכז את שמות כולם, קניית הלוח התרוצצות בין נגרים, מעצבים וחרטים, מציאת תורם למימון.

– תליית כל התמונות בבית-הכנסת.

– תליית כל שלטי ההנצחה.

ונזכר אני בקולך הערב, הסוחף את קהל המתפללים בשירי קבלת שבת, בשיר 'גדל' בסוף תפילת ערבית שאותו למדתנו לשיר בלחנים שונים, בשירים ששרנו בחגים, בימים נוראים, בסליחות, ביום הכיפורים, תפילתך הזכה כשהיית חזן.. קריאתך בתורה..

וביום ראש השנה, עת פתיחת שערי רחמים בשמים, ועם הסתלקותך מאיתנו, מקבלות המילים משמעות אחרת ומעבירות רטט עז...

"...הבן אשר נולד לך משרה, אם נפשך בו עד מאוד נקשרה..."

...אמר לשרה, כי חמודך....., דע, כל אשר יחפוץ האלוקים, יעשה..

...ויהי מאור יומם בעיננו ליל, והמון דמעינו זורמים בחיל.....

דברים לזכרו של יובל טוביה ז"ל

...אנא אבקש לה מנחם, אנא, צר לי לאס תבכה ותתיפח...
אל נא יהי עולם בלי ירח....".

החלפת נורות שרופות בביכנ"ס ובחצר.
שאיבת אבק יסודית לפני פסח.
קניית ארבעת המינים לסוכות.

ארגון כיבוד ליום שימחת תורה, הלוגיסטיקה המדהימה, ירידה לפרטי פרטים,
קישוט דימונים לספרי תורה, שלא יחסרו מלחיה מפית או סכין באף שולחן,
העיצוב הנפלא.

ליקוט שירים משירי החג להקפות, והכנת שירון מפואר, הובלה בשירים בכל
הקפה והקפה.

ולפתע כמו בחלום רע יובלי איננו, ומקומו בבית הכנסת נשאר מיותר, ועדין דמותו עוד
ניצבת במקומה וחיוכו הכבוש זורח מפניו, ובעת התעוררות בחזרה למציאות, טופחת היא
על פנינו, יובל כבר לא כאן.

לנצח אחי,

אזכור אותך תמיד. רפי טוביה.

יובלי שהלך בטרם עת

מוכרת אך היית מדבר איתי על סבתא
והמושב.

אחרי הארוחה שיחקת עם דוד קלפים
ובקשת לשחק שוב, עוד משחק
כך עברו שבתות מלאות דיבורים
שירים והנאה

ועכשיו מהכל נשארו רק הזכרונות
שישארו חרוטים בי לעד

אתה לא נשכח מדמיוני
אנחנו שבים ומדברים עליך כל הזמן
מדמיינים...

מדמיינים את השבתות ביחד
כששחקת עם הנכדים
איך היית ישוב איתנו מסביב לשולחן
מתוכח עם זהבה על הדת,
הולך לטייל עם רפי.

אחותי יקירתי

איך נחזקך אחותי?
הן לא נוכל למחוק את יפה תארו
את זכר כומתתו האדומה שכה אהב
את חיוכו המקסים...
לא נוכל אחותי יקירתי.
כי שום דבר
לא יחזור לקדמותו
אבל אני כאן
לציידך, לחזקך, ולאחוז בידיך

אחותך
חדס עמרני

איך נוכל לנחם אותך?
איך נוכל לחדור אל סגור ליבך
שנאטם ברגע אחד.
באותו יום ראשון ארוך
שיובל שלנו נפל.
ובאותו הרגע נפלו פנייך
ובאותה שניה חשכו ענייך
וידייך, ידיים אשר חבקו, אימצו וגוננו.
על יובלי, התמוטטו לצידי גופך השחות.
ליד הקבר הפתוח הצועק.

מיכתב ליובל

(הציטוטים מתוך מכתביו)

"שוב בפעם המי יודע כמה אני מוצא עצמי במרכזו של פגוע עם ניפגעים ואני מודה לבורא עולם על שהכל הסתיים רק כך".

כך כתבת יובל, בדקות בהן הוצאתי מחדר־ניתוח ונודע שהכל יהיה בסדר אצלי. מי יכול לנחש שכמה חודשים מאוחר יותר, בעקבות פיגוע נוסף נישאר יתומים ממך.

"אינני יכול לתאר לך איך אני מרגיש; כשאתה ניגש להושיט עזרה למישהו שראה כמו תאונת דרכים ובדרך מגלה שזו את".

כמה אופייני לך המישפט הזה: תמיד לרוץ להגיש עזרה מבלי לצפות לתמורה – אם זה בכתובת מערכים לשבט, או בניתינת עצות כידיד אמת ועד לעזרה ברגעים קשים כמו במקרה של הדקירה שלי: מרגיע, מגונן מהכתבים נותן תיקוה, ומחזק אמונה. קשה לי

דברים לזכרו של יובל טוביה ז"ל

לתאר כיצד הייתי מרגישה אילו לא היית שם באותם רגעים. ואתה עוד נישארת כל הלילה עד לשעתיים לפני תחילת הקורס שאליו כ"כ ציפית ולשלושה ימי מיבחנים.

"אני צועד בדרך חיים ועקרונות שבעניי משמעותם רבה ובמחשבה, והמחשבה איננה נותנת מנוח.

לפתע הכל יוצא החוצה – ההלם, החרדה והדחף מוצאים ביטוי בדימעה חרישית שאולי איננה אלה סמל למה שקורה בפנים".

כך כתבת אז, ואני לא ידעתי שאשא גם אני דימעה, ורבות אחרות בגללך.

הלכת יובל, אבל השארת צועדים אחרים באותה "דרך חיים ועקרונות" שלך הרבה מאיתנו, שתמיד ינסו וישאפו להיות במעט דומים לך.

הצעירה רצה כשסכין בבטנה וצעקה: "הצילו, דקרו אותי"

הנרקרת, בת 19 וחצי, יצאה להיפגש עם חבר ■ המשטרה: הרקע - לאומני

תי אליה, השכנתי אותה על הרצפה והרגעתי אותה. היא היתה בהכרה. צעקתי למישהו שיזמין את מדיא והמשטרה הם הגיעו אחרי עשר דקות."

לאחר טיפול קצר, הועברה מיטוסי כהכרה מלאה לביה"ח הדסה ע"דכרם. מצבה בינוני עד קשה.

מפקד מחוז ירושלים, ניצב יהודה וילק, מסר, כי נעצרו שישה בני מיטוסיים. להערכת המשטרה, הרקע למעשה לאומני; דובר המחוז ציין, כי מאז ינואר אשתקד נרקרו באזור הטיילת שלושה אורחים.

● לבית החולים הדסה ע"דכרם הגיע אתמול בצהריים אורי ראובן, בן 26, שטען כי נרקע ברגלו ביקו רעול פנים נשכונת בית צפאפה, לא הרחק מהמקום שבו נרקרה מיטוסי. לטענתו, בשל עברו הפלילי, מסרבת המשטרה להאמין כי מדובר באירוע חבלני.

מאת גולן יוסימון ויעל אבי יצחק

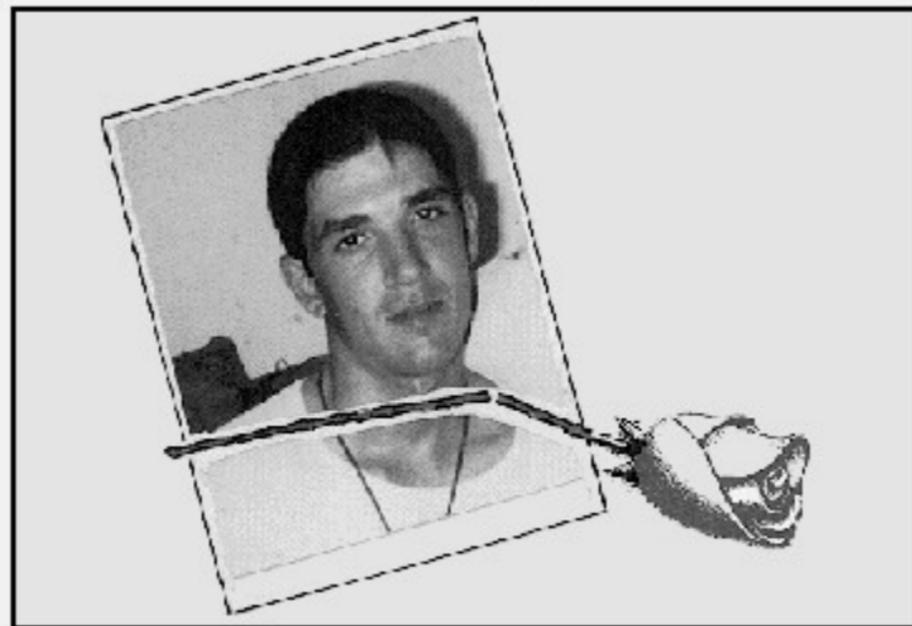
הצילו דקרו אותי, וצקה אילנית מיטוסי, בת 19 וחצי, שנרקרה אמש ליד הטיילת בשכונת ארם מן הנציב בירושלים.

אילנית יצאה לפגישה עם תברה יובל. היא פסעה בדרך צדדית וחשוכה, המחברת את שכונת ארמון הנציב עם בניין הארם. סמוך ל-9 בלילה פילחו ועי קומיה את האוויר.

עובר מסעדה סמוכה, שהגיע ראשון לאירוע, תר אר: "יצאתי מהמסעדה והבתנתי בצעירה. היא רצה כ-150 מטר והתמוטטה על שפת הכביש. כבטנה היר תה נעוצה סכין שחורה ארוכה. במהלך הריצה היא הוציאה את הסכין. הבטן שלה היתה מרוטשת. ניגש

דברים לזכרו של יובל טוביה ז"ל

הצבי ישראל על במותיך חלל

"ויתהלך חנוך את אלוקים
ואיננו

כי לקחו אלוקים."

"ויהי המה הולכים הלך ודבר

והנה רכב אש וסוסי אש

ויפרידו בין שניהם

ויעל אליהו בסערה השמימה

ואלישע רואה והוא מצעק:

אבי אבי רכב ישראל ופרשיו

ולא ראהו עוד"

אי אפשר להבין מותו של אדם. קל וחומר לא מוות של אדם צעיר.

לא כך שכן כשמוות זה קורה סתם כך, באורח כליכד מיותר.

דברים לזכרו של יובל טוביה ז"ל

לא. חברנו יובל לא מת בסערת הקרב. מותו לא היה מוצדק.

למרות זאת יובל מת מוות גיבורים, הוא ידע לקראת מה הוא הולך, כשסיכן עצמו על מנת להציל פצועים מהפיצוץ הראשון.

מי כמוהו ידע.

אינני יכול להשתחרר מההרגשה שיובל לא מת, בעצם. צדיקים לא מתים. מוות לא שייך להם. ויובל היה צדיק, אולי מהסוג היותר גבוה. לכן, מבחינתי, יובל לא מת. הוא נלקח מאיתנו, בסערה, מטעמים שאיננו מבינים.

"והביטו אלי את אשר דקרו, וספדו עליו כמספד על יחיד, והמר עליו כהמר על הבכור. ביום ההוא יגדל המספד בירושלים כמספד הדד רימון בבקעת מגידון". (זכריה יב, י"ב)

תרגום יונתן במקום מבאר שהדדרימון רומז למותו של המלך אחאב ומגידו רומז למותו של יאשיהו. שניהם מלכים אהובים במיוחד על עמם. אחד מהם מלך מבית דוד, והשני מלך מבית יוסף. מה שאפיין את יאשיהו היה צידקתו ודבקתו בה', שלא קם צדיק כמוהו מאז דוד המלך. ומה שאפיין את אחאב היה אהבת האדם שלו, שרק בגללה היו ישראל מנצחים בקרב, למרות העבודה הזרה שהיתה ביניהם בדורו.

דברים לזכרו של יובל טוביה ז"ל

יובל היה מורכב משני כוחות. ובמובן הזה הוא היה יחיד.

מספד על היחיד הוא מספד על אדם שאין עוד כדוגמתו. אדם שהיה לפלא באישיותו ובהנהגותיו. ייחודיותו התגלתה בכך שיובל היה מסוגל לחיות חיים של קדושה וטהרה בארץ, בעומק הארציות. הכתוב אומר: "לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפצי במ".

להיות צדיק שיושב ולומד בישיבה, ומתעסק בענינים שברומו של עולם, זו לא חוכמה. וגם לא צדיקות גאולה. יוסף הצדיק נקרא צדיק דוקא על שום שעסקו, כל ימיו. הצדיק התחתון זקוק למנות קבועות של אספקה רוחנית על מנת לחיות מתוך דבקות. צדיק עליון הוא בא מתוך קודש, כולו קודש. ומתוך אותו קודש הוא נשפך אל החול. והמילה האחרונה שלו היא: **בנין חול**.

יובל היה איש עשיה, מקטנותו אהב את העיסוק בפרטים קטנים.

החל מלהתייצב בזמן בימי ניקיון בשבת ולעבוד עבודה שחורה מתוך התלהבות, ועד עבודת הקודש שלו כקצין מודיעין, הזוכר פרטי פרטים של נתונים בדיוקנות מפליאה, ומפליא לדבר, להרצות, לארגן חומר למפקדים וחניכים, ולשרטט מפות מדויקות וכו'.

עבודה שכול כולה עשיה. וכולה קודש – בגלל העושה אותה.

דברים לזכרו של יובל טוביה ז"ל

עוד לא פגשתי מישהו שהיה מסוגל להתלהב כל כך לעשייה ברמה הטכנית ביותר כמו יובל. וכך יובל היה בונה דברים לאט לאט מלמטה מהמסד עד הטפחות. לעולם לא קיפץ מעבר ליכולתו. מעולם לא קיבל איזה מעמד במתנה. את מעמדו בצופים, בבית ספר, ובצבא בנה בשתי ידיו ובעבודה שחורה וארוכה. אך לא בניית המעמד הייתה חשובה לו אלא בניית המערכות אליהן נכנס, ולהתמסר (עד כדי התמכרות) בכל מאודו. כמחסנאי, בנה את המחסן. כמדריך, בנה את חניכיו כפרטים, ואת קבוצתו. כרשג"ד, בנה את גדודו לתפארת. כמרכז, בנה את השבט. יובל עשה לדעתי, לשבט הזה מה שהרבה מרכזים בוגרים לפניו לא עשו. הוא טיפל בכל, בכל הרמות, החל מגזברות וכלה בפעולות והכנת מערכי פעילות בשילוב ערכי יהדות, תקציר היריעה מלפרט את פועלו במסגרת השבט, בתחום המעשי והחינוכי.

גם בצבא, התקדם שלב שלב. לא שאף לגדולות. עשה את תפקידו באופן הטוב והמסור ביותר. הרצון לקדמו בא מצד מפקדיו, שהעריצוהו.

דברים אלו קשורים לדעתי גם מה שמחבר אותנו למידת הענוה המופלאה שלו. המהר"ל מסביר (בספרו נתיבות עולם) שתורפה של מידת הענוה היא הפשטות. הכוונה שלפיה לאדם לא משנה במה הוא עוסק. בכל הוא מסוגל למצוא חשיבות אין דברים שהם "למטה מכבודו", מכון שהוא אינו יודע בקשת כבוד מה'.

דברים לזכרו של יובל טוביה ז"ל

ומתוך אותה ענוה, בא גם העוז והתקיפות. יובל ידע להלחם על דעותיו ולהיות עקשן. הוא נלחם ללא חת על דברים שהיו העקרוניים בעיניו, וזאת בגלל שלא היה אצלו שום עניין של אגו, אלא רק בקשת האמת והצדק הצרופה.

לכן, גם לעולם לא ביטל או זילזל באנשים שעליהם חלק ושיבהם נאלץ להילחם. היתה בו רחמנות קבועה, שנבעה מאהבה אנושית פשוטה. יובל גילה את חוס אהבתו לכל, לחניכים, למדריכים ולחברים, בכל מקום. לא כולם ידעו איך לקבל את פתיחותו ואת גילווי רגשות האהבה שלו. כי מעט ידעו לאהוב כמוהו.

אהבתו של יובל לחבריו ולמערכות שבהן פעל לא היתה אהבה אפלטונית, אלא אהבה מוחשית, שהתבטאה במסירות אין קץ ובעשיה בפועל לטובתם. הוא מעולם לא הבטיח, אלא אם ידע שיוכל לקיים. הוא דאג לכל חבר ולכל חניך, כשכל אחד בעיניו עולם בפני עצמו. בכל מקום, הוא תמיד עבד מעל ומעבר לצורך תפקידו, על חשבון זמנו האישי, כולל בחופשות. על הכהן העומד לשרת לפני ה' נאמר: "כי שפתי־כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא". רבו הפירושים לפסוק זה. אני רוצה להציע שני פירושים עיקריים:

א. מלאך הוא שליח, בלשון התנ"ך. מלאך ה' נקרא מי שרואה את עצמו כשליח של ה'.

דברים לזכרו של יובל טוביה ז"ל

כמי שאין לו מעצמו כלום. מי שרואה עצמו שליח, מי שמלא תחושת שליחות, שוכח את עצמו. כל כולו מסירות אין קיץ לכלל. וכזה היה יובל, ומחוק זה גם נבעה אהבתו העצומה, עד כדי מסירות נפש, לעמו ולארצו. כל כולו היה מלא דאגה וחרדה מתמדת לגורל המדינה. יובל אהב את הצבא. לא פגשתי הרבה כאלה, גם לא בין הקצינים הכבירים. הוא אהב את המדים, והתגאה בהם. הוא התגאה להיות חייל של צבא ההגנה לישראל. נראה היום כל כך שחוק וארכאי, אבל אצלו זה היה חי. בגלל אהבתו למדינה גם כאבו לו כל כך התדרדרות מצב הבטחוני והפוליטי בארץ. לא היתה שיחה ביננו שלא היה מדבר על הבעיות החדשות, נראה שהוא חי את בעיותיה של המדינה, כאילו היו בעיותיו האישיות שלו. לא פעם היה שואל אותי: "מה יהיה אודיה, מה יהיה הסוף, עם כל ההדרדרות, כל הפיגועים האלה?" אך עם כל חרדתו, אהבתו למדינה לא איפשרה לו להתיימש ממנה ולהפנות אליה עורף כמו שרבים היו עושים היום. הוא היה אופטימי כל הזמן קיווה לחזרתו של השלטון הבריא למדינה, שיחזיר אותה לקו יותר לאומי.

ג. מלאך איננו שייך למחנה או כת כלשהי הוא ניטרלי – הוא שליח ה'. הוא חפץ צדק ואמת, לא חשוב היכן הם מצויים. יובל לא שייך את עצמו לשום סקטור, דתי, ציוני, חילוני, מסורתי, או אחר. הוא אהב את עמו ומדינתו לא השתייך לציבור מוגדר כלשהו, כיון שהיה באישיותו למעלה ממסגרות אלו, האהיבה אותו על כולם, דתיים כחילוניים, צעירים

דברים לזכרו של יובל טוביה ז"ל

כזקנים.

אסיים בכך: איננו מסוגלים לתפוס איך יובל נלקח מאיתנו. איך "פה שהפיק מרגליות ילקח עתה לעפר. זו תורה וזו שכרה?!". התשובה הניתנת, אז כתמיד, "שתוק, וכך עלה במחשבה לפני". במישור הפרטי, איננו מבינים. ופה אנו מגיבים בדממה: "וידום אהרון". אך במישור הכללי, פה שתיקה ודממה היא פשע, "ולא תחניפו את הארץ אשר אתם בה, כי הדם הוא יחניף את הארץ" הבלגה היא חנפנות, והשחתת הארץ והעם אשר עליה. כי אשא אל השמיים ידי ואמרת כי אני לעולם. אם שנותי ברק חרבי ותאבד במשפט ידי, אשיב נקם לצרי ולמשנאי אשלם... הרנינו גויים עמו כי דם עבדיו יקום ונקם ישוב לצריו. וכפר אדמתו עמו".

מי יתן ונזכה לנחמה שלמה

וכל ישראל ובפרט לאבלים ולמשפחות הכואבות והשכולות בכל מקום שהם,
ונראה בנחמת ציון וירושלים במהרה ואמרו אמן.

נכתב בדמע ע"י הברו לגוד אודיה צוריאלי

ע"פ הספר שנשא ב"שבט משואות", ביום השישי לנפילתו של יובל.

תולדות חיים

יובל בן שרה ושמואל נולד בירושלים ביום כ"ד ניסן תשל"ב, 26-4-73. יובל החל את לימודיו בביה"ס היסודי דינור בקריית משה. בכיתה ד' עבר עם משפחתו לשכונת טלביה והחל ללמוד בביה"ס בית הילד ולאחר מכן בחטיבת הביניים ותיכון בית חינוך במגמת מנהל תעשייתי. את לימודי התיכון סיים בבית הספר וקיבל תעודת בגרות ובה ציונים טובים מאוד והיה תלמיד למופת, אהוב על חבריו התלמידים, המורים ובפרט הנהלת בית הספר והמנהל גדעון שטחל. תחביבו האהוב ביותר היה לטייל ברחבי הארץ והיה לו אוסף של צילומים ונופים שצולמו ע"י חברו להנהגת הצופים ושהעידו על עין בוחנת ורגישות ליופי. בתקופה שבין סיום הלימודים לגיוסו לצה"ל, שהיתה קצרה מאוד, עבד יובל עם אביו שמואל ומספר חודשים לאחר מכן גויס לשרות חובה.

בצבא נקרא לגיבוש בסיירת עורב. את הגיבוש עבר יובל בהצלחה אך לא הגיע ליחידה כיוון שלא היה די תכליתי ושלם עם עצמו.

יובל היה בחור גבוה בעל כושר גופני טוב, יכולת אינטלקטואלית רבה ותכונות של מנהיג. הוא זומן למבדקי טייס אך הדבר לא עלה בידו. לאחר כשלושה חודשים הועבר מהקורס והתנדב ליחידת הצנחנים. במהלך שרותו הצבאי לא רצה יובל בשום פנים ואופן לגשת לקורס קצינים. למרות בקשות חוזרות ונשנות של מפקדו, לא שוכנע על אף שקיבל במהלך שרותו הצבאי 3 אותות הצטיינות ע"י מפקדיו. לאחר זמן התנדב ליחידת המודיעין של החטיבה בצנחנים. מספר חודשים לפני סיום שרותו הצבאי נישלח יובל, לאחר שיכנועים רבים, לקורס קצינים ועמד בו בהצלחה מרובה. את חופשותיו בילה בביתו בירושלים. למרות השירות הקשה, המתיש ובעל האחריות הגבוהה ביותר לא נשמעה מפיו מילת תלונה אחת או אי שביעות רצון. תמיד ריחף חיוך על פניו, היה צנוע, ביישן, החלטי במעשיו ואהוב מאוד על משפחתו וכל מכריו.

ביום כ"א בשבט 95-1-22, בשעה 06:30 בבוקר יצא יובל את ביתו בחזרה לבסיסו. ובדרכו אלו קיפח את חייו, בנקודת האיסוף של יחידת הצנחנים בצומת בית ליד. יובל הגיע לצומת ביחד עם חיילים נוספים, בחלקם פיקודיו. בעודם מתגוששים ומצחקקים עד למועד העליה לאוטובוסים שהיו אמורים להסיעם לבסיסם בבקעת הירדן, אירע פיצוץ אדיר ויובל ניגש מיד לסייע לנפגעים, למרות שבהיותו קמ"ן (קצין מודיעין של היחידה) תמיד התריע בפני חייליו שיכול להיות פיצוץ שני. למרות זאת, לא חשב פעמיים ורץ מיד להגיש עזרה לנפגעים. בעודו מגיש סיוע ועזרה ראשונה לנפגעים ארע פיצוץ נוסף ויובל נהרג במקום. ביום כ"ב בשבט 95-1-23 הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים.

ילדי שלי

מה שלומך ילד
איך שם למעלה בשמים
האם טוב לך? האם אתה עדיין קיים?
פה קשה מאוד הכאב.
קשה היתה הפרידה
היית בשבילנו הכל ובאמת זו אבדה
הלכת מאיתנו ילד שלי מלאך
ויותר אותך לא נראה.
קשות הן המילים קשה הוא הכאב
ויש הרבה מה לומר
אבל אותך אף אחד לא יחזיר
האם בשבילי קיים עוד המחר?
זכרונות עולים בלב מחשבות עליך ועלי

ילדותך עוברת מול עיניי. היית ילד טוב.
אינך יוצא מראשי לשניה.
ענה לי, תן לי סימן
הגד שיש מחר. שתבוא לפה
שתצחק שוב ותגיד הי אמא
מה נשמע, אני פה איתך לפחות בלב
אבל... הפרידה הזאת לתמיד.
ואיתי הולך הכאב
ילד שלי אהוב, ילד שלי קטן
פרח שלא הספיק לפרוח.
נולד יפה ונפל יפה תואר

שלך באהבה

אמה

לטלי

סביר להניח שכשתקבלי את המכתב הנ"ל זה יהיה זמן רב לאחר שהבטחתי לכתוב והתיאשתי אחרי שהמכתב הראשון חזר מסיבות שכבר ידועות לך. אבל איך אומרים, מוטב מאוחר מאשר לעולם לא. למרות שעכשיו לא כל כך מאוחר שהרי הדרך הצבאית שלי בשורות הצבא עוד ארוכה (אבל השעה בהחלט מאוחרת).

במה להתחיל – אולי בקורס שסיימת לפני זמן לא כל כך רב. את זה את כבר הרי יודעת. אתם מתחילים לעבור עכשיו קורס הדרכה. אני מקווה וכמעט בטוח שתמצאי בקורס עניין ובהדרכה בכלל בשלב מאוחר יותר (קצת מאוחר, שכן בעוד 8 חודשים אתם כבר אמורים בחלקכם לעמוד כמדריכים צעירים מול חניכים ולשאת באחריות לשלומם ולבטחונם ולא רק לזה. הייתי שמח אילו כתבת לי מה קורה בגדוד ראם. עוד יותר מעניין מדוע היית כל כך מצוברחת במוצ"ש לפני שבועיים בערך כשהייתי בשבט.

עוד מעט י"א באדר. אני מקווה שתעמידו מפקד אש כפי שצריך ובטוח שמבחינה טכנית אין שום סיבה שלא תצליחו.

שמתי לב וגם שמעתי שמס' החניכים ב"ראם" הולך וקטן, ועכשיו די מתייצב. אולי יש לך הסבר למה דווקא השנה שכל כך חשובה לכם זה מה שקורה. אתם חייבים לרכוש יסודות בסיסיים שיסייעו לכם בהדרכה ולפתח חשיבה נכונה שתבטא אחריות כלפי ביטחון החניכים.

ד"ש לאיילת.

שלך,

יובל טוביה

נ.ב.

מקווה לקבל מכתב חזרה. בתקווה שהמכתב הבא ממני יבוא מהר יותר.

לשמוליק!

אני מקווה שאתה כבר בריא, ואם לא אני מבטיח לבקר ברגע שאני אגיע לירושלים. הרבה זמן לא ראיתי אותך, אבל אני בהחלט יכול לומר שבפעם האחרונה שראיתי אותך, ניראת לי גדול מאוד, טוב אפשר כבר להבין. בשנה הבאה כלומר בעוד חצי שנה אתה שהיכרתי אותך בתור חניך קטן בגדוד עופרים, אמור להיות כמוני לפני 4 1/2 שנים (הרבה זמן, מה!!!) מדריך! אתם מתחילים עכשיו קורס הדרכה ואני מקווה שאתה כבר מבין את המילה "התמדה": כדי להיות מדריך טוב ומיומן חשוב לרכוש יסודות שאותם מקבלים במסגרת הקורס. לכן חשוב להגיע, להקשיב, להבין, לתרגל ובעוד זמן לא ארוך בתקווה שתהיה מספיק טוב, לגשת במרץ לחינוכו של הדור הבא בשבט משואות. אני מקווה שתכתוב סוף כל סוף ונורמלי. את זה לא קשה לך. אחרי הכל אתה כבר מיתבגר ונעשה גדול (שים לב לביטויים) למרות שבשבילי תמיד תישאר שמוליק הילד הקטן שכזכור לך בעט בי בלא להתחשב ואפילו בכה, אבל את הסוף שנינו יודעים. המכתב הזה הוא חלק מהמערכת הזאת. זכור! ההדרכה דורשת בנרות ואחריות ולא כל אחד יכול ומסוגל להיות מדריך. מצפה לך עבודה קשה, ראשית כדי להציב לעצמך מטרות ומשימות ושנית כדי לרכוש כלים איתם עוד תצטרך עוד לעבוד. אני תמיד נמצא (היכן שהוא) ותמיד שמח ורוצה לעזור.

דרך אגב, מתי יום ההולדת שלך, ציין את זה במכתב (ואל תתחמק).

השעה עכשיו 4:30 לפנות בוקר ואני עוד שניה נרדם. אז תסתפק בכך בינתיים.

שלך באהבה
בתקווה לקבל מיכתב ומהר.

יובל טוביה

ג.ב.
הגיע הזמן לבילוי משותף, קח את זה בחשבון.

לגדוד רעות! ל, זרוע של נחל, ז' 1947

לא קשה להבטיח
קשה לקיים.
קשה לעשות
אבל קל לדבר.
כל סוף הוא התחלה
וכל התחלה היא גם סוף.
המחשבות רבות
והמילים כה מעטות.
אם תושיטו יד
תקבלו מיד שתיים.
על כל חיוך
אשיב אני כפליים.

שלכם בידדות

יובל טוביה

עוד שיירת מכוניות

עוד שיירת מכוניות
בפנסים דלוקים
עושה דרכה במעלה ההר
המקום כבר מלא אדם
חאקי חאקי וכומתה
עוד יום חורף קודר
דגל המדינה עוטף ארון
פרחים לבנים וזכרון
חייל בפינה מזיל דמעה
דמעה לאדמה
עוד פרק תהלים
בקול חנוק
ויהא שלמה רבה מן שמיא
וחיים... כל ישראל
רעם אחריו טיפה
על לחי יבשה

זוכרים אותך

היינו, שמענו, ראינו
ואיך זה אפס קצהו שלך לפחות ממה שידענו והכרנו
וברור שלא ידענו הכל.
חבל על עתיד יפה שלא תהיה לו שותף.
אנחנו פה זוכרים ונוצרים אותך אתנו

"אבא טוביה"

איך קראו לו חבריו.

"אבא טוביה"

היה אב

כבר ארבע עשרה

שנותיו.

אהבתי את אבא טוביה

ורציתי לצעוק,

לכולם,

שימו לב איזה ילד

איזה אבא קטן.

אבא טוביה

אהב באמת,

את כל חניכיו
שבוכים לו כעת.
אבא טוביה
היה טוביה, פשוט,
שעשה כל דבר
ברצינות ברצינות.
טוביה היה
פשוט "ראש גדול"
ולקח על עצמו
את הכל את הכל
אז למה עכשיו,
למה למה עכשיו
נתת לו,
ליובל,
ליפול?!

ואחרי הזיכרון והכאב, אולי אנחם אתכם בזה:
עיניים כבדות
והמון צלקות בלב
ושמש עולה יום אחר יום
ואירוס מלבלב
ופקעת החיים
מול השמש הזאת
לעולם לא תשאיר
רק דמעות
וחיוך יכפר
ועוד דף יסגר
וספר שירים

ינצוד זיכרונות
של חבר, של בן,
של ימים תמימים
אלוקי החיים
החיים החזקים מאיתנו
החיוך יכפר
ועוד דף יסגר
ופרק חדש
להכתב
ימהר.

שלכם,

גלית
מתנועת הצופים

דברי פרידה מסגן יובל טוביה ז"ל, מרכז צעיר, שבט משואות 90-91

אם הייתי צריך לבחור אדם שישמש כדוגמא ומופת כיצד צריך להיות מדריך בתנועת נוער לא הייתי מוצא דוגמא טובה מיובל ז"ל, אדם שמראשית דרכו היה בחור רציני שתמיד שאף למצוינות ותמיד טרח לעשות כל דבר שהתחיל עד הסוף ובצורה הטובה ביותר.

יובל החל את דרכו בצופים בכיתה ד' כחניך בשבט הצופים הדתיים "משואות" ומשם טיפס ועבר תפקידים מגוונים וחשובים עד שהגיע לתפקיד החשוב ביותר שמוטל על נער בגילו – מרכז צעיר. דרכו של יובל בצופים כבעל תפקיד לא החלה רק בכיתה ט' כשהיה למחסנאי בשבט, כזה שדאג תמיד לעבוד, לשפץ ולשפר את מראה השבט ואת הציוד שבו, אלא כבר כחניך בכיתה ו', לאחר שהחליט לקחת על עצמו את סידור בית-הכנסת, וכל פעם לאחר התפילה היה נשאר לסדר את הסידורים והספסלים ע"מ שבית-הכנסת לא יהפוך לחדר רגיל.

בסיומה של כיתה ט' לאחר שסיים את תפקידו כמחסנאי בשבט נכנס יובל לתפקיד חדש – מדריך כתות ה' (גדוד ראם כיום, נחשונים אז) ודאג להראות לכל הסובבים אותו כיצד מדריך אמיתי עובד. יובל היה מגיע לכל פעולה עם חאקי מסודר ותמיד עם פעולה מוכנה מראש מלווה בכל אמצעי העזר הדרושים,

ותוך זמן דאג לסחוף אחריו את כל החניכים בקבוצה. יובל לא הסתפק רק בהעברת פעולות לחניכיו אלא היה עימם בקשר רצוף ותמיד דאג לארגן פעילויות נוספות יחודיות לקבוצתו ע"מ ליצור "גאוות יחידה" בקרב קבוצתו. על אף השקעתו הרבה ויחסו החם לחניכיו יובל לא התפשר ודאג להקפיד על כל כלל וכלל שהיה נראה לו חשוב, וכתוצאה מכך ידעו חניכיו שלפעולות שלו מגיעים רק עם תלבושת מסודרת, בזמן וכמובן שבפעולות מקשיבים ומשתתפים.

שנה זו הייתה תחילתה של מערכת יחסים (שיכולה לשמש כמופת) בין מדריך לחניכיו שנמשכה עד ליום מותו של יובל ז"ל.

לאחר מכן המשיך יובל לטפס בסולם התפקידים וקיבל עליו את תפקיד הרשג"ד (ראש גדוד) שאמור להיות אחראי (הן מבחינה בטיחותית והן מבחינה חינוכית) על פעילותו השוטפת של הגדוד. יובל נכנס לרשג"ד את כתה ו', אותו גדוד ששנה קודם לכן הדריך את חלק מחניכיו, דבר שללא ספק מהווה בעיה אך לא ליובל. הוא תמיד ידע לשמור על האיזון הדק שבין הקשר לחניכים לבין ביצוע התפקיד בצורה הטובה ביותר, וגם אז כשהיה רשג"ד הקפיד לשמור על קשר רציף עם חניכיו, ואף ארגן לקבוצתו הישנה פעילויות נפרדות נוספות, וכל זאת ע"מ לשמור על קשריו הטובים עם חניכיו, שהיו חשובים לו מאוד. יובל לא רק עיצב גדוד זה והעניק לו מערכיו ומהשקפת עולמו, אלא היווה מעין סמל להדרכה טובה ולשמירה על קשר עם חניכיו. לקראת אמצע השנה העניק יובל לגדודו עוד סימן שישאר איתם לאורך כל חייהם. הוא היה זה שהנחיל להם את שמם גדוד "ראם".

לקראת סופה של אותה שנה הגיע יובל לשיאו מבחינת תפקידיו בצופים, כאשר קיבל עליו את תפקיד מרכז השבט, תפקיד שנחשב לאחד החשובים והיוקרתיים ביותר בקרב השמניסטים. זכורה לי היטב התמיהה של יובל כשהיה מעביר מפקדים והיה דורש מכל חניכי השבט להגיע עם חאקי מלא ומסודר ולעמוד במפקד בשקט, וכל מי שלא עשה כן היה זוכה לשיחה מצידו שלאחריה היה מגיע מסודר כמצוותו וכל זאת בזכות הדוגמא האישית שיובל ז"ל דאג תמיד שתהיה מושלמת ללא פתח קטן של זלזול. התקופה שזכורה לי הכי טוב היתה כשהגעתי לכתה ט' והייתי מחסנאי ויובל היה כבר בי"ב וריכז את השבט. אותה שנה נוכחנו לדעת עד כמה היה יובל רציני ועד כמה דאג לעשות כל דבר בשלמותו. על אף תפקידו כמרכז שבט ועבודתו הקשה שדרשה זמן רב, דאג להקים באותה השנה "ועדת בנין" שתפקידה לתקן ולחזק את המבנה השבטי, ולדאוג לכך שהמבנה יישמר בצורה נקיה ותקינה. הדבר שמסמל עבורי את טוביה ז"ל בצורה הנכונה ביותר היה מחנה קיץ של אותה שנה שבה גילינו את דמותו האמיתית כמנהיג וחבר. באותו מחנה הקיץ בשבת ישבנו כל חברי השכבה הבוגרת מסביב ליובל והוא הצליח לרכז את כולם בהקשבה מלאה כדי לספר לנו סיפור על מלחמת יוהכ"פ ועל הרמטכ"ל דאז דדו שיובל תמיד טען שנעשה לו עוול חמור על אף שמילא את תפקידו בצורה טובה. באותו מחנה נפל המתקן-השבטי של השבט, וחניך אחד נפגע כתוצאה מכך ורגלו נשברה. אני זוכר שבאותו זמן בעוד כולנו עדיין בהלם יובל היה הראשון שרץ להגיש עזרה לאותו חניך והראשון שדאג

לכך שלמרות מה שקרה חניכי השבט ימשיכו לפעול ולהנות, ויוכלו להספיק גם לבנות מתקן חדש שהוא אישית לקח עליו אחריות והצליח בעזרת חבריו וחניכיו לבנות תוך זמן קצר מתקן חדש. רבים אינם יודעים אולם יובל שגדל בבית חילוני החליט להפוך לדתי. ברגע שהחלטה זו גמלה בליבו היה מקפיד על קיום מצוות והאווירה הדתית למרות כל הקשיים שהיו מסביב ולמרות העובדה שהתגורר בבית חילוני ולמד בבית ספר חילוני. אולם גם כשהחליט להיות דתי תמיד דאג למשפחתו והיה עוזר בבית לאמו ומשחק עם אחיו הקטן, וגם את חבריו מביה"ס לא שכח. כשאני חושב על כיצד לאפיין ולהגדיר את יובל אני חושב שמה שהכי מאפיין אותו זו האחריות, המצוינות והשאיפה לעשות את הדברים בשלמותם עד הסוף. דוגמא נוספת לכך רואים בלימודיו. למרות השקעתו הגדולה בצופים והזמן הרב ששהה שם דאג גם בלימודים להצטיין ולהוציא תעודת בגרות טובה שתוכל לסייע בלימודיו בהמשך החיים.

אלה הם רק מקצת הדברים שמשמלים את יובל אולם הדפים צרים מלהכיל את הכל וכל מה שיאמר או יכתב תמיד יצמצם את מה שבאמת יובל היה ויהיה בשבילנו.

יהי זכרו ברוך.

דברים אלו נכתבו ע"י אבי חליבה (שהיה חניך בכתה ט' בתקופתו של יובל כמרכז) שלימים הפך למרכז צעיר של שבט משואות.

תעודת הערכה

מוענקת ל: טוֹעִיָה יוֹבֵל
אשר נבחר/ה כחניך/ה למופת.

18-12-92

מפקד בריד 15

תאריך

צבא חננה לישראל
המטות הכללי

תעודת הוקרה וכבוד

לזכרו של

שנן יובל טוביה ז"ל

אשר נפל בעת טיולי הפקידו בגדל
ביום כ"א בשבט התשמ"ח.

שנן יובל טוביה

שירת בשירות חקבע בגדל.
חוא ראה את שירותו כשליחות
ונשא בה במסירות ובאהבה.
נטון ומסור תמיד, הקדיש עצמו
להגברת כוחו של צה"ל ולטיפוח רוחו,
כאשר טובת המדינה לגד ענינו.
חוא נפל ואיננו יחזיר אתנו.
בטפלו הקריב את חייו במערכת
המדולה והארוכה למען חירות ישראל.
זכרו יחיה כגור עמנו יחד עם זכרם
של כל גיבורי צבא חננה לישראל.

ידיים יאמר, אלון
ראש אגף כל האדם

1 במרוא" 1995

א' באדר א' התשמ"ח

שרה ושמואל טוביה היקרים,

מדינת ישראל ועבא ההגנה לישראל
אבלים עמכם על מותו של יקירכם
סגן יובל טוביה זל

ביום לא בשבט התשעה, 22 בינואר 1995

ויישאו תמיד את זכרו עם זכר כל הלוחמים שנסלו
על הגנת העם והארץ.

בהוקרה,

יצחק רבין - רב אלוף (מיל)
שר הביטחון

עבא התשעה
יום 1995

סגן יובל טוביה

לפתע החווירו פני
האם: בשידור
הטלוויזיה זיהתה
את חפציו של הבן

שרה מרבית, אמו של סגן יובל מרבית, ישובה אתמול לפני המצויים מל מקלט הטלפונית ובמנה בשיחות והדים מאר זור השיטע בצומת בית-ליד. לפתע הדד יורד פניה. היא ראתה את המצוי הארשי ים ומסמכיו של בנה יובל. באותו רגע הבינה שורה כי אירע אסון.

שש שעות מאוחר יותר התאמת הששה משלחת מטעם קצין העיד התרפקה על דלת ביתה ברחוב סוקולוב בשכונת סלביה בר-רושלים. למשלחת לא היה מה להודיע לא מא שרה. היא עמדה דומעת בפתח ביתה. היא כבר ידעה.

סגן יובל מרבית, בן 22, קצין מודיעין בר-חירת צנחנים, עשה אתמול את דרכו מירושל לים לבסיסו שבמרכז הארץ. בשעת הבוק הגיע כהרגלו לצומת בית-ליד ושם נהרג בסיטע.

רק לפני חודשיים קיבל את משאת נפשו - דרנת קצונה בצנחנים.

בכית הרוי, בקומה האחרונה של בית מספר 3 ברחוב סוקולוב, עטור חדרו הקטן באותות הצטיינות ובאותותהערכה מביה"ס היסודי, מתיסן בית חינוך, ומתקפת שירותו הצבאי שנקטע באמצע. שני זוגות נעליים ובתוכם גרביים, שאותם גרב אך בשבת האד רונה, וחולצת השבת הלבנה נותרו מיתחמים כותר שהפך תוך שעות לחור ויסיון לבן שנפל מסיטע המרצחים.

אמש ישבו בני הבית מבטנים בתוך עץ סט, מתקשים להאמין, מקודים שהכל רק

יוכל טובית. קצין מודיעין בצנחנים

הלוט רץ, בשורת איוב שתתברר ככזוה.
האם ישנה בודרר בנת, הביטה בבגדיו הפור
רים בו ובהתה לא היו המעות בעיניה. האב
צבט עמוק בלבה.

בסלון הדירה ישבו האב שמאל, האם אי
יל בן ה־20, האם עומרי בן ה־11, הסבים,
הסבתות והחבריים. כולם כמצב של הלם.
האיטוק הוא כאן הסמל. אין ועקת שבר, אין
כבי קודע לב. היממה קודעת את הלב.

מיכל גרייבסקי